

A HIVATLAN VENDÉG.

*Itt van. Megérkezett. Oly csöndesen jött
lopva, mint messziről jött vendég
érkezik lábujjhegyen, meglepetésnek.
Kesztyűs kezével hirtelen befogja
apró betűkön álmodó szemed
és lány régfelejtett hangján súgja:
Találd el, ki jött ma hozzád?*

*Igy jöttél hozzám, öregség, észrevétlen,
hangod tűnt emléknem érzem,
kezed simítása, mint anyámé gyermekkoromban,
ha vad, lázas futás után a homlokomra nyomta.
Enyhe vagy és békés. Nem lázad szívem.
Köszönöm, hogy így jöttél csöndben.
Pedig féltem, bevallom, éjjeleken át sírtam,
hogy mi lesz velem, ha ujjam nyomása
nem kemény húsról pattan vissza
és ha a megereszkedett inak ráncot festenek
bőröm selymes szövetére, — bevallom fáj,
mert nagyon szeretem a virágot
és magam is úgy akartam belenőni az életbe,
mint az évelő kankalin a hegyoldalára,
amely minden tavasszal pompázik, nyílik
és még letépetten is örömmé érik...*

Most fordul halk, békés énekem sodra.

*Ne higgyetek nekem! Valójában sikoltani szeretnék:
(— így hasad ketté sokszor az érzés, —)
Állj, ne tovább! Tűnt éveimet, — kérlek, —
ne használd arcomon ecsetnek!
Még várj! Oly sok a mondanivalóm
az asszonyok szenvedéséről, jajjáról, panaszáról
és hogyan mondjam el, ha én, én nem szenvedek?
magamért, érted: szerelmünkért,
amelyet nem moshat magába soha az öregség!*